

Proloog

Zijn woedende stem snerpte dwars door mijn schedel. Het bezorgde me een stekende pijn achter mijn ogen die ik dichtkneep. Teneinde het geluid samen met zijn woorden buiten te sluiten, drukte ik mijn handen tegen mijn oren. Ik wilde hem niet horen zeggen dat hij weg zou gaan. Ik kon hem niet missen.

Het kwam door haar dat ik eenzaam zou achterblijven. Als zij zich anders had gedragen, zou hij nu niet op het punt staan voorgoed te verdwijnen. Ik was zo kwaad op haar!

Een gevoel van uitputting overviel me. Moeizaam tilde ik mijn hand op om de zweetdruppels die op mijn voorhoofd parelden weg te vegen. Mijn vingers trilden.

Het geschreeuw beneden ging door en ik wist dat ik snel iets moest doen om hem tegen te houden, ervoor te zorgen dat hij hier bleef. Diep van binnen wist ik ook wát. De stem in mijn hoofd herhaalde het keer op keer, luid en duidelijk. Hij klonk zo helder dat het geruzie van beneden erdoor overstemd werd. Toch aarzelde ik.

Een bonkende hoofdpijn kwam opzetten terwijl ik trachtte me op een oplossing voor mijn probleem te concentreren. Een andere oplossing. Maar ik kon zo gauw geen manier bedenken om dit de wereld uit te helpen.

Radeloos keek ik om me heen, naar de muren die voor mijn ogen van kleur veranderden, van lichtroze naar paars, van paars naar blauw, naar de commode die niet langer wit was maar een onbestemde kleur grijs had.

Vaag zag ik de lamp aan het plafond, waar Sneeuwwitje en de zeven dwergen op afgebeeld stonden en waarvan de kleuren ineen leken te vloeien. Ik wist dat op de twee prenten, die boven de kast hingen en die ik in een waas waarnam, puppies en kittens getekend waren, maar ik kon niet onderscheiden op welk schilderijtje zich de hondjes en op welk zich de katjes bevonden. Mijn blik ging naar het bedje waarvan de contouren veranderden. De spijlen leken niet langer recht te zijn. Ze vormden halve cirkels.

Het jongste meisje bewoog, vertrok het rimpelige snoetje en maakte een zacht, pruttelend geluid. Al gauw zou ze wakker worden.

‘Je moet snel handelen,’ zei de stem indringend. ‘Als de baby gaat huilen, zal daar iemand op afkomen en dan is je kans verkeken. Ze zal

opgeofferd moeten worden, dat is de enige manier om hem bij je te houden. En het is niet jouw schuld, die sloerie is er verantwoordelijk voor.'

Nog gehoorzaamde ik niet. Pas toen de stem krijste: 'Doe het! Nu!' pakte ik het kussen dat op de commode lag en drukte het op het kleine gezichtje.